

12/04/2019

Μείζονα ταύτης αγάπην

/ [Νέοι και Εκκλησία](#)

-...Πρέπει όπωσδήποτε νά ληφθοῦν άντισώματα άπό τήν άδελφή του παιδιοῦ.

-Καί τί σημαίνει αυτό, γιατρέ;

-Μία φιάλη αίμα άμεσα.

-Νά τής πάρουν ;

-Ναί.

Αυτή ήταν η γνωμάτευση του γιατρού για τον μικρό Γιαννάκη, που έσπευσμένα είχε διακομισθεί στο νοσοκομείο με ξαφνικό λιποθυμικό επεισόδιο. Άκόμα η αιτία δεν είχε σαφώς εξηγηθεί στους γονείς, αλλά τό βέβαιο ήταν αυτό που τώρα τούς έλεγε ο γιατρός και που έπρεπε άμέσως νά εφαρμοσθεί.

Γύρισαν εκείνοι προς την επτάχρονη κορούλα τους, που σαστισμένη κοιτούσε μιά τό γιατρό και μιά τό κατά δύο χρόνια μικρότερο αδελφάκι της, που μέ κλειστά μάτια βρισκόταν ξαπλωμένο στό κρεβάτι του ιατρικού θαλάμου...

Ήταν αγαπημένα τά δύο αδελφάκια, ο Γιάννης και η Μυρτώ. Πολύ αγαπημένα. Όλο μαζί έπαιζαν στό σπίτι, και ήταν χαρά Θεού νά 'βλεπες τί παιχνίδια και χαρές έκαναν. Έλαμπαν τά προσωπάκια τους.

Ευλογημένα παιδιά ευλογημένης οικογένειας. Η Μυρτώ, σάν πιά μεγάλη, ένιωθε και κάπως ότι έπρεπε νά προστατεύει τό μικρό της αδελφάκι. Συχνά άπλωνε τά χεράκια της νά τό κλείσει στην άγκαλιά της, προκειμένου νά τό φυλάξει από κινδύνους που τό παιδικό της μυαλό θεωρούσε πώς διέτρεχε...

Και τώρα, σαστισμένη, μέσα στό θάλαμο τών έπειγόντων περιστατικών του νοσοκομείου, νά κοιτά μιά τό γιατρό και μιά τό αδελφάκι της.

-Μυρτούλα, κορίτσι μου, άκουσες τί είπε ο γιατρός ; πήρε τό λόγο ο πατέρας.

-...

-Πρέπει, για νά γίνει καλά ο Γιαννάκης μας, νά δώσεις έσύ αίμα.

Έντάξει, καλό μου ;

Μεσολάβησαν λίγα δευτερόλεπτα σιωπής.

-...Έντάξει.

-Πολύ καλά, λοιπόν, έκανε ο γιατρός. Περάστε στή μονάδα αίμοληψίας.

Γύρισαν νά φύγουν. Η Μυρτώ, προτού βγει, κατευθύνθηκε προς τον αδελφό της. Έσκυψε, τον φίλησε στό μάγουλο και μέ χαμηλή φωνή...

-Άντίο, του εύχήθηκε.

Χαμογέλασαν γιατρός και γονείς.

-Είναι πολύ αγαπημένα, είπε η μητέρα στό γιατρό βγαίνοντας.

Λίγα λεπτά αργότερα στη μονάδα αιμοληψίας:

-Ένα τσίμπημα μόνο θά νιώσεις, καλό μου παιδί. Τίποτε άλλο. Καί μέ όλες τίς προφυλάξεις, γιά νά μή νιώσει έντονα τόν πόνο τό τρυφερό παιδικό δέρμα, ή νοσηλεύτρια έβαλε τή σύριγγα στόν βραχίονα τής μικρής.

Ένας μορφασμός πόνου έσκισε τό παιδικό πρόσωπο. Μετά ήρεμία. Τά μάτια τοῦ παιδιοῦ έλαφρά χαμηλωμένα, μέ έγκαρτέρηση. Ή ροή τοῦ αίματος καλή. Πέρασαν δύο λεπτά. Σηκώνει τό πρόσωπό της ή μικρή Μυρτώ. Τό βλέμμα της γλυκό, ίλαρό. Κοιτάει πρός τό μέρος τῶν γονιῶν της. Κάτι θέλει νά ρωτήσει.

-Τί εἶναι, χρυσό μου ;

-Πόση ώρα μοῦ μένει ακόμα μέχρι νά πεθάνω ;

-...

Δέν πίστευαν στά άφτιά τους οί γονεῖς. Κοιτάχθηκαν μεταξύ τους. Τό ίδιο καί ή νοσηλεύτρια. Αποσβολώθηκαν...

Τέλος πήρε τό λόγο ή μητέρα:

-Γλυκό μου κορίτσι, δέν θά πεθάνεις. Λίγο αίμα μόνο θά δώσεις καί μετά πάλι θά...

Καί συνέχισε νά έξηγεῖ στή μικρή Μυρτώ...

Ό πατέρας δέν άντεξε. Ζήτησε νά βγεῖ έξω.

Ήθελε νά κλάψει...

Κάθε φορά πού θυμοῦνται τό περιστατικό οί γονεῖς, δάκρυα άνεβαίνουν στά μάτια τους. Καί μιά ρήση τοῦ Χριστοῦ αὐθόρμητα στό στόμα τους : «Μεγαλύτερη άγάπη από αὐτή δέν ὑπάρχει· από τό νά θυσιάσει κανείς τή ζωή του γι' αὐτούς πού άγαπᾶ». «Μείζονα ταύτης άγάπην οὔδεις έχει ἵνα τις τήν ψυχήν αὐτοῦ θῆ ὑπέρ τῶν φίλων αὐτοῦ» (Ίω. ιε´ 13) Ή Μυρτούλα δέν ξέρει άρχαῖα. Παίζει ὅμως μέ τόν Γιαννάκη καί πολύ τόν άγαπᾶ. Καί πιό πολύ τόν Χριστό...

Περιοδικό «Ή Δράση μας»

Τεῦχος 549, ΜΑΪΟΣ 2017